

Monika Rubins tale ved Folketingets åbningsdebat

Taler

Monika Rubin
Politisk ordfører for
Moderaterne

Dato

5. oktober 2023

Sted

Folketingets talerstol,
Christiansborg

Oktober er kommet, og året går snart på hæld. For mig har det her første år i Folketinget bragt virkelig meget med sig, og en af tingene er den fulde oplevelse af, hvor mange regler og krav vi har bygget op omkring os selv i Danmark. Hjemmeplejen har sat minuttider på toiletbesøg for de borgere, som de hjælper. Det er 5 minutter i gennemsnittet, og nogle steder er det 2 minutter. Vi har kontorstolestandarder, og vi har hækkestandarder. Der er mange regler, der på en eller anden måde har været omkring os herinde. Vi kan ryste lidt på hovedet af afstandskrav til skriveborde, men når det kommer til den enkelte borger, eller når det kommer til den grønne omstilling, skal tossede regler og hensyn være pist væk. Det er de dog på ingen måde.

I 2016 søgte HOFOR tilladelse til at opstille havvindmøller i et område i Øresund. De fik grønt lys, og hundredtusindvis af danske hjem kunne se frem til at tænde lyset med grøn ampere. Siden er det gået op og ned og primært ned. Senest er man blevet usikker på flagermusens trækvaner, for måske har den lagt nye ruter. Altså, vi ved ikke, om den overhovedet har ændret vaner, men alt sættes i bero, indtil det er opklaret. Tiden går, og lige nu er det usikkert, hvornår de møller overhovedet kommer op. Vindmøller uden for Aarhus har været på vej siden 2008 og er blevet droppet. Det er 15 års grønt arbejde, der er tabt på gulvet på grund af debattmøder, temagruppemøder, høringer, klager og ankesager. Tre vindmøller har været 12 år undervejs omkring skovtårnet i Næstved, fordi man tror, at de vil ødelægge turisternes oplevelse.

I mellemtiden har Tyskland godkendt 4.000 MW i landvindmøller. Hvis man skal gøre megawatt sådan en lille smule mere menneskeligt, svarer det til cirka 9 milliarder varme brusebade, selvfølgelig afhængigt af hvor lang tid man er i bad. Det kunne også gøres op i kopper kaffe, og der svarer det til ca. 130 milliarder

kopper kaffe. Det er rigtig, rigtig meget grøn energi, og det har de altså klaret fra januar til oktober. Når jeg lige om lidt går ned ad den her talerstol, kan det jo være, at de har fået endnu mere i hus. Det er resultatet af et tysk system, der har vendt ketchupflasken på hovedet og ikke bare trommet en lille smule på bunden, men altså virkelig dunket til. På de 10 måneder har de banket mere ud af flasken, end vi har på 10 år, og det har de været i stand til, fordi de har løsrevet sig fra uendelige klageadgange, papirarbejde og lokale godkendelsesprocesser, der førhen holdt dem tilbage – papirarbejde og godkendelsesprocesser, som lige nu fastholder 1.000 danske vindmøller i kommunale processer.

Det går for langsomt, og mens forsamlingshusene og den lokale naturfredningsforening stejler over forslaget til en vindmølle i området, har Indien færdiggjort to solcelleparker på størrelse med en mellemstor fynsk ø. Holland har søsat en ny type solcellepark, der gør solcelleproduktionen 40 pct. mere effektiv. Et israelsk firma har simpelt hen opfundet solceller på stylder, som kan stå hen over afgrøderne uden at skygge for dem. Altså, helt alvorligt, hvis den grønne omstilling endelig skal gå fra at være noget, vi taler om, til noget, som vi gør noget ved, så bliver vi nødt til at kigge på hinanden og træffe nogle vigtige valg.

Skal vi begynde at acceptere, at vi ikke altid både kan få mere miljø, natur, vindmøller og solceller på en og samme tid? Hvor meget må hensynet til de flagermus eller spidsmus, der potentielt er til stede, bremse den grønne omstilling? For sandheden er bare, at mus, muldvarper og regnorme vil blive påvirket, når jorden omkring grønne anlæg graves op. Den bløde havbund vil for en stund blive påvirket af oprettelsen af havvindmølleparker. Biodiversitet og grøn omstilling er i et skæbnefællesskab, men nogle gange fremmes de måske på bekostning af hinanden, desværre. Det er en hård erkendelse, men en vigtig en, og det er en erkendelse, som rigtig, rigtig mange af os bliver nødt til at komme til.

Som en selvmodsigelse fra en eller anden dystopisk fremtid elsker vi danskere tanken om vindmøller, så længe vi bare ikke har dem som nabo. Men hvorfor det? Hvorfor fremkalder en kornmark skønsang og prosa, mens solenergiparker får øgenavne som solcelleørkener? Hvorfor ser vi vindmøller som en torn i øjet frem for som et stolt monument over en grønnere fremtid? Vi kommer ingen vegne, hvis ikke vi indser, at den grønne omstilling med sin hvide glasfiber og aluminium også er smuk eller i det mindste en tilvænnet skønhed. Havde

Oehlschläger stadig været blandt os, håber jeg at han havde skrevet om solcelleblæk og havvindmøllesus lige såvel som brede bøge og saltene østerstrand.

Folkens, den grønne fremtid kan ses, og den fylder i landskabet, og det må den godt. Vindmøller påvirker udsigten fra sommerhusets terrasse, men de gør også, at morgenkaffen brygges på ren energi. Er det ikke tid til at stille spørgsmålet, hvor meget enkelte borgere og små protestgrupper skal kunne stoppe det store grønne flertal. Bør vi ikke se det som vores ansvar at skære igennem og bane den grønne vej? Det er en pris, vi i Moderaterne er villige til at betale. For selv om vi har mange grønne initiativer, har vi altså endnu mere bureaukrati.

Nej, det er ikke første gang, at nogen står på den her talerstol og taler for mere afbureaukratisering. Samtlige statsministre, siden stolen var besat af Poul Schlüter, har tordnet om at gøre papirgangene kortere. Anders Fogh Rasmussen ville luge ud i regeljunglen, og Helle Thorning-Schmidt ville modernisere sig ud af regeltyranniet. Jeg vil afholde mig fra gajolæskspolitik og smarte slogans, fordi jeg i bund og grund godt forstår, at alle de mange regler og mærkelige lovgivninger ret ofte er startet med en god idé. For der er ingen, der ønsker skyskrabere i en lille villaby, og derfor er planloven skruet ret stramt sammen.

Vi vil gerne have, at vores børn får den bedst mulige undervisning, så vi har opstillet 4.000 læremål i folkeskolen. Vi vil gerne hjælpe dem, der har det sværest – unge på kanten, personer med handicap og socialt udsatte – men vi kræver, at de lige skal kunne finde rundt i det offentlige bureaukrati med e-Boks og MitID for at få den hjælp. Vi vil gerne sikre os, at vores bedsteforældre har et godt liv og får en god ældrepleje, så i bedste mening opstiller vi en masse dokumentationskrav for en sikkerheds skyld. Men et eller andet sted går tilliden altså tabt. Vera på 94 år får lige akkurat 10 minutters besøgstid af hjemmeplejen, hvor hun både får hjælp til at tage sin medicin, spise og gå på toilettet. Og toiletbesøg må altså kun vare 4 minutter. Kan vi være det bekendt? Jens på 63 år, der lever med sklerose og er lam fra halsen og ned, skal registrere hele sin dag til kommunen: Hvor mange sekunder tager det at få dryppet øjet? Hvor lang tid tager det at få viftet en flue væk fra panden og at få pudset næsen? Kan vi være det bekendt. En mand har nedsat hørelse, og derfor har han fået bevilget en lille højtaler, så han bedre kan høre, hvad folk siger. Det er et ret genialt lille apparat, som han har fået bevilget privat, men som han ikke må bruge på sit arbejde på grund af kommunens regler. Kan vi være det bekendt? Thorkild på 53 år har været fuldstændig blind, siden han var 21 år og har altså to glasøjne. En eller to

gange om året skal han have sin blindestok revurderet. Det er tosseri.

Det er noget tosseri, der gror frem, fordi vi i årevis kun har gået og luget lidt ud i lovgivningen, trukket en tidsel op og trampet lidt på et muldvarpehul og tænkt, at det måtte være godt for nu. Men muldvarpen graver videre, og tidslerne springer op et nyt sted.

Det, vi nu skal gribe muligheden for, er at grave hele plænen op og anlægge den på ny. Stod det til os i Moderaterne, var det ikke bare hvert enkelt plejehjem, der nu skulle have mere albuerum. Vi vil give alle borgernære velfærdsinstitutioner plads til store armbevægelser, kolbøtter og saltomortaler. Hvad nu, hvis folkeskoler, gymnasier, børnehaver og plejehjem havde rettigheder, som om de var en privat institution, men ejerskabet lå hos kommunen? Det kunne give mulighed for f.eks. at arbejde intelligent med løndannelse, for egne bestyrelser med pårørende, borgere, patienter, elever og fagfolk, og vigtigst af alt kunne det give mulighed for at tænke på tværs. I ældreplejen ville det betyde, at man kunne samle alle de faglige personer, der hver dag banker på døren hjemme hos borgeren, eller på dørkarmen i plejehjemmet, men aldrig følges ad. Det kunne blive et slags omsorgsworkteam bestående af social- og sundhedsmedarbejdere og ergoterapeuter klar til at rykke ud, først med kaffe og derefter pleje.

Med det vil jeg gerne slutte af med et rim af Halfdan Rasmussen, for jeg føler, det er ret rammende: Vi har regler for det meste og regler for det mindste. Og vi har regler for det største og regler for det første. Og regler for det sidste, regler, der gør os triste.

Det er gakket og tosset og super ærgerligt. Jeg håber, vi alle sammen her kan blive enige om, at det skal vi gøre noget ved. Tak for ordet.

Kilde

ft.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Debattale, Folketingstale, Moderaterne, Politisk tale

Relateret

5. oktober 2023

5. oktober 2023

5. oktober 2023

5. oktober 2023

5. oktober 2023

5. oktober 2023

5. oktober 2023

5. oktober 2023

5. oktober 2023

5. oktober 2023

5. oktober 2023

5. oktober 2023

5. oktober 2023

5. oktober 2023

5. oktober 2023

5. oktober 2023

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/monika-rubins-tale-ved-folketingets-abningsdebat>